Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 2 października 2014 r.*

REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Obniżka przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym rozmiaru przedsiębiorstwa — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Proporcjonalność

W sprawie T-177/12

**Spraylat GmbH**, z siedzibą w Akwizgranie (Niemcy), reprezentowana przez adwokata K. Fischera,

strona skarżąca,

przeciwko

**Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA)**, reprezentowanej przez M. Heikkilä, A. Iber oraz C. Schultheissa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokat M. Kuschewsky,

strona pozwana,

popieranej przez:

**Komisję Europejską**, reprezentowaną początkowo przez D. Düsterhausa oraz E. Manhaevego, a następnie przez B. Eggers oraz E. Manhaevego, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności faktury nr 10030371 wystawionej przez ECHA w dniu 21 lutego 2012 r., ustalającej kwotę opłaty administracyjnej nałożonej na skarżącą, oraz, zapobiegawczo, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji ECHA SME(2012) 1445 z dnia 15 lutego 2012 r., stanowiącej, że skarżąca nie spełniła warunków skorzystania z obniżki opłaty przewidzianej dla małych przedsiębiorstw, i nakładającej na nią opłatę administracyjną,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 maja 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania : niemiecki.

## Wyrok

### Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 29 listopada 2010 r. spółka Spraylat Boya Sanayi ve Ticaret Sirketi (zwana dalej „Spraylat Boya") z siedzibą w Turcji przystąpiła do rejestracji substancji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

2 Dla potrzeb zarejestrowania owej substancji spółka Spraylat Boya była reprezentowana przez skarżącą, spółkę Spraylat GmbH, na podstawie przepisów art. 8 rozporządzenia nr 1907/2006. W trakcie postępowania rejestracyjnego Skarżąca wskazała, że Spraylat Boya jest małym przedsiębiorstwem w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definiowania mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124, s. 36). Złożenie tego oświadczenia pozwoliło jej skorzystać z obniżki opłaty pobieranej od wszystkich wniosków o rejestrację, przewidzianej w art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006. Zgodnie z art. 74 ust. 1 tego rozporządzenia wspomniana opłata została zdefiniowana w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia nr 1907/2006 (Dz.U. L 107, s. 6). Załącznik I do rozporządzenia nr 340/2008 określa wysokość opłat pobieranych od wniosków od rejestrację składanych na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1907/2006, a także ulgi przyznane mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom. Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, jeżeli osoba fizyczna lub prawna, która twierdzi, że jest uprawniona do ulgi lub zwolnienia z opłaty, nie może udowodnić, że jest do takiej ulgi lub zwolnienia uprawniona, wówczas Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pobiera pełną opłatę lub należność oraz opłatę administracyjną. W tym względzie zarząd ECHA przyjął, w dniu 12 listopada 2010 r., decyzję MB/D/29/2010 w sprawie klasyfikacji usług, od których pobierane są opłaty. W art. 2 i w tabeli 1 tej decyzji wskazano, że opłata administracyjna, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, wynosi 20 700 EUR w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw, 14 500 EUR w wypadku średnich przedsiębiorstw, 8 300 EUR dla małych przedsiębiorstw i 2070 EUR w wypadku mikroprzedsiębiorstw.

3 W dniu 1 grudnia 2010 r. skarżąca zapłaciła wystawioną przez ECHA fakturę nr 10024214 na kwotę 480 EUR. Zgodnie z mającym wówczas zastosowanie załącznikiem I do rozporządzenia nr 340/2008 wskazana kwota odpowiadała opłacie pobieranej od małego przedsiębiorstwa za wspólne przedłożenie informacji w odniesieniu do substancji w ilości 1–10 t.

4 W dniu 27 września 2011 r. skarżąca została wytypowana przez ECHA do grona przedsiębiorstw, których oświadczenia o posiadaniu statusu małego lub średniego przedsiębiorstwa miały zostać poddane kontroli. W tym kontekście skarżąca została wezwana do przedłożenia pewnej liczby dokumentów.

5 Po wymianie dokumentów i korespondencji elektronicznej między ECHA i skarżącą ta ostatnia uznała, że jej początkowe oświadczenie o posiadaniu statusu małego przedsiębiorstwa było błędne i że powinna była zadeklarować, iż Spraylat Boya jest dużym przedsiębiorstwem w świetle właściwych kryteriów, jakie należało zastosować, i po przeprowadzeniu przez siebie weryfikacji. Skarżąca wskazała również, że jest gotowa do uiszczenia opłaty należnej w odniesieniu do dużego przedsiębiorstwa.

6 W dniu 15 lutego 2012 r. ECHA skierowała do skarżącej decyzję SME(2012) 1445 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"). W decyzji tej ECHA poinformowała skarżącą, że spółkę Spraylat Boya należy uznać za duże przedsiębiorstwo i że wystawi skarżącej fakturę dla pokrycia różnicy między pierwotnie uiszczoną opłatą a opłatą ostatecznie należną oraz fakturę będącą podstawą do zapłaty odpowiedniej opłaty administracyjnej.

7 W dniu 21 lutego 2012 r. ECHA wystawiła fakturę nr 10030371 na kwotę 20 700 EUR, stanowiącą podstawę do uiszczenia opłaty administracyjnej (zwaną dalej „zaskarżoną fakturą").

8 W dniu 7 marca 2012 r. ECHA wystawiła fakturę nr 10030369 na kwotę 720 EUR dla pokrycia różnicy między opłatą pierwotnie uiszczoną przez skarżącą a opłatą ostatecznie należną, czyli 1 200 EUR.

**Przebieg postępowania i żądania stron**

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 kwietnia 2012 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

10 Postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 15 maja 2012 r. sprawa została przydzielona piątej izbie Sądu.

11 Postanowieniem prezesa piątej izby Sądu z dnia 4 września 2012 r., po wysłuchaniu stron, Komisja została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania ECHA.

12 Postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 25 stycznia 2013 r. niniejsza sprawa została przydzielona drugiej izbie i wyznaczony został nowy sędzia sprawozdawca.

13 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.

14 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania.

15 W dniu 2 kwietnia 2014 r., w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania, ECHA została wezwana do ustosunkowania się do pewnych argumentów, które skarżąca przedstawiła w replice. ECHA zadośćuczyniła temu żądaniu w wyznaczonym terminie.

16 Na rozprawie w dniu 14 maja 2014 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

17 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej faktury;

— zapobiegawczo – stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie ECHA kosztami postępowania.

18 ECHA wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

19 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

## Co do prawa

20 Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia rozporządzeń nr 1907/2006 i 340/2008. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności. W zarzucie trzecim skarżąca twierdzi, że naruszona została zasada równego traktowania. W ramach zarzutu czwartego skarżąca utrzymuje, że doszło do naruszenia zasad pewności prawa i dobrej administracji. Zarzut piąty oparty jest na niezgodnym z prawem delegowaniu kompetencji na rzecz ECHA.

21 Na wstępie należy zaznaczyć, że w swych zarzutach skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i zaskarżonej faktury. Ponieważ zaskarżona decyzja nie określała wszystkich istotnych elementów zobowiązań skarżącej, a w szczególności wysokości opłaty administracyjnej, zaskarżona faktura stanowi w tym wypadku dokument, za pomocą którego ECHA określiła szczegółowo kwotę wierzytelności wobec skarżącej. Zaskarżona faktura jest zatem aktem niekorzystnym dla skarżącej, który może również być przedmiotem wniesionej do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie postanowienie z dnia 8 marca 2012 r., Octapharma Pharmazeutika/EMA, T-573/10, EU:T:2012:114, pkt 45).

22 Także tytułem wstępu należy stwierdzić, że w świetle argumentów przedstawionych w ramach zarzutów od pierwszego do czwartego skarżąca podnosi w rzeczywistości zarzut niezgodności z prawem w odniesieniu do decyzji MB/D/29/2010, co potwierdziła na rozprawie. ECHA i Komisja wskazały ponadto na rozprawie, że w ten właśnie sposób zrozumiały argumenty skarżącej, co zostało formalnie odnotowane. Pisma ECHA świadczą zresztą o tym, że agencja ta zajęła stanowisko w przedmiocie argumentów podniesionych w tym względzie przez skarżącą.

23 Należy przypomnieć, że w myśl art. 277 TFUE „każda strona może, w postępowaniu dotyczącym aktu o zasięgu ogólnym przyjętego przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, podnieść zarzuty określone w artykule 263 akapit drugi w celu powołania się przed [sądem Unii] na niemożność stosowania tego aktu”.

24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 277 TFUE wyraża ogólną zasadę gwarantującą każdej ze stron prawo do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych, które stanowią podstawę prawną zaskarżonej decyzji, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko aktom, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności (zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada, T-15/11, Zb.Orz., EU:T:2012:661, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Zarzut niezgodności z prawem, o którym mowa w art. 277 TFUE, powinien być interpretowany szeroko, w tym sensie, że obejmuje on wszystkie akty o zasięgu ogólnym (wyrok z dnia 26 października 1993 r., Reinarz/Komisja, T-6/92 i T-52/92, Zb.Orz., EU:T:1993:89, pkt 56). Powinien on także obejmować akty, które mimo że nie stanowią formalnie podstawy prawnej zaskarżonego aktu, mają z nim bezpośredni związek prawny (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2006 r., FNCBV i in./Komisja, T-217/03 i T-245/03, Zb.Orz., EU:T:2006:391, pkt 250 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 W tym wypadku decyzja MB/D/29/2010 stanowi akt o charakterze generalnym, ponieważ ma zastosowanie do sytuacji określonych obiektywnie i wywiera skutki prawne względem kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. podobnie postanowienie z dnia 4 czerwca 2012 r., Eurofer/Komisja, T-381/11, Zb.Orz., EU:T:2012:273, pkt 29), co do czego strony były ze sobą zgodne na rozprawie.

27 Ponadto decyzja MB/D/29/2010 ma bezpośredni związek prawny z zaskarżoną decyzją i zaskarżoną fakturą, gdyż w jej załączniku I określony został poziom opłat administracyjnych pobieranych w zależności od rozmiaru przedsiębiorstwa.

28 Nic nie pozwala wreszcie uznać, że skarżąca miała prawo wnieść, na podstawie art. 263 TFUE, bezpośrednią skargę na decyzję MB/D/29/2010, czego strony zresztą nie twierdziły.

29 Wynika stąd, że skarżąca może zakwestionować w niniejszym sporze, w sposób incydentalny, zgodność z prawem decyzji MB/D/29/2010.

30 W ocenie Sądu w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, w ramach którego sformułowany został zarzut niezgodności z prawem decyzji MB/D/29/2010.

31 Skarżąca twierdzi, że opłata administracyjna w wysokości 20 700 EUR nie odpowiada wartości usługi wyświadczonej przez ECHA. Ustalenie tej opłaty narusza zatem zasadę proporcjonalności. Na rozprawie skarżąca podniosła także, że naruszenie zasady proporcjonalności winno być oceniane w kontekście jej własnej sytuacji i że istnieje ogromna różnica między opłatą w wysokości 1000 czy 2 000 EUR, a przekraczającą 20 000 EUR kwotą opłaty administracyjnej. Ponadto skarżąca wskazała, że w rzeczywistości nie miała żadnego interesu w przekazaniu ECHA nieprawdziwych informacji, by zyskać ewentualnie kilkaset euro dzięki obniżeniu wysokości opłaty.

32 Zauważając, że skarżąca twierdzi, iż opłata administracyjna ustalona w art. 2 i w tabeli 1 decyzji MB/D/29/2010 narusza zasadę proporcjonalności, ECHA utrzymuje, że owa opłata administracyjna służy pokryciu kosztów poniesionych w związku z kontrolą oświadczeń małych i średnich przedsiębiorstw, przy czym nie powinna tych kosztów przewyższać. Na rozprawie ECHA wskazała ponadto, że średnia wysokość tej opłaty za rejestrację wynosi 20 000 EUR. Różnica między tą opłatą a opłatą administracyjną nie jest więc zbyt istotna. ECHA wyjaśniła również, że opłata administracyjna powinna skutkować skłonieniem przedsiębiorstw dokonujących rejestracji substancji do przedstawiania prawdziwych informacji.

33 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zasada proporcjonalności, która zalicza się do podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej, wymaga, by środki prawne wynikające z zastosowania przepisów prawa Unii były odpowiednie do realizacji zgodnego z prawem celu zamierzonego przez dane regulacje i nie wykraczały poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia (wyrok z dnia 8 czerwca 2010 r., Vodafone i in., C-58/08 EU:C:2010:321, pkt 51). Ponadto w sytuacji gdy autor zaskarżonego aktu dysponuje szerokim zakresem uznania, jedynie ewidentnie niewłaściwy charakter wprowadzonego środka w stosunku do realizowanego celu może wpłynąć na legalność tego środka (zob. wyrok z dnia 9 września 2010 r., Usha Martin/Rada i Komisja, T-119/06, EU:T:2010:369, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 W tym wypadku w motywie 11 rozporządzenia nr 340/2008 wyjaśniono, że „[n]ależy zniechęcać do przedkładania fałszywych informacji poprzez nakładanie należności administracyjnych przez [ECHA] oraz, w stosownych przypadkach, odstraszającej grzywny przez państwa członkowskie”. Z motywu tego wynika, że nałożenie opłaty administracyjnej przyczynia się do realizacji celu zniechęcenia przedsiębiorstw do przedstawiania fałszywych informacji. Jednakże z motywu tego wynika również, że opłata administracyjna nie może upodabniać się do grzywny.

35 Taka interpretacja celów rozporządzenia nr 340/2008 znajduje potwierdzenie w pracach przygotowawczych poprzedzających wydanie decyzji MB/D/29/2010. I tak motywy projektu decyzji przekazanego zarządowi ECHA na spotkanie w dniach 22 i 23 czerwca 2010 r. wskazują, że opłata administracyjna „nie ma charakteru grzywny”. Wymierzanie grzywny leży natomiast w gestii pastw członkowskich, przy czym grzywna taka może być „znacznie wyższa niż korzyść finansowa uzyskana dzięki przekazaniu fałszywych informacji”.

36 Wobec powyższego, bez konieczności rozstrzygania w niniejszym sporze, czy ECHA mogła przerzucić całość kosztów kontroli wyłącznie na przedsiębiorstwa, które błędnie zadeklarowały swój rozmiar, lub czy ECHA dysponowała uprawnieniami dyskrecjonalnymi przy ustalaniu opłaty administracyjnej, należy stwierdzić, że kwota opłaty administracyjnej nałożonej na skarżącą jest w tym przypadku ewidentnie nieproporcjonalna do celu wyznaczonego w przepisach prawa.

37 Z akt sprawy wynika bowiem, że po uwzględnieniu faktury uzupełniającej nr 10030369, skierowanej do skarżącej w dniu 7 marca 2012 r., opłata, jaką ostatecznie miała ona uiścić, wynosiła 1 200 EUR. Ze wskazanej faktury uzupełniającej wynika również, że błędne zadeklarowanie przez skarżącą rozmiaru przedsiębiorstwa pozwoliło jej uniknąć uiszczenia kwoty 720 EUR tytułem należnej ECHA opłaty.

38 Kwota 20 700 EUR nałożonej na skarżącą opłaty administracyjnej była więc w tym wypadku ponad 17 razy wyższa niż kwota opłaty, którą powinna ona była uiścić z tytułu rejestracji substancji, o której mowa w niniejszej sprawie. Była ona również ponad 28 razy wyższa niż kwota widniejąca na wzmiankowanej fakturze uzupełniającej, czyli kwota opłaty, której można było uniknąć w efekcie złożenia przez skarżącą błędnego oświadczenia. Kwota opłaty administracyjnej była zatem w tym wypadku – w świetle własnych kryteriów ECHA sformułowanych w pracach przygotowawczych prowadzących do wydania decyzji MB/D/29/2010 (zob. pkt 35 powyżej) – „znacznie wyższa" niż korzyść finansowa, jaką mogłaby uzyskać skarżąca w efekcie złożenia błędnego oświadczenia.

39 Mając na uwadze te okoliczności należy uznać, że cele badanej regulacji nie pozwalają uzasadnić negatywnych konsekwencji gospodarczych, których miałaby doświadczyć skarżąca, w proporcjach wskazanych powyżej. Decyzja MB/D/29/2010 w zakresie, w jakim zastosowano ją wobec skarżącej i w tejże proporcji, ewidentnie wykracza zatem poza to, co konieczne do realizacji wyznaczonego w obowiązujących przepisach celu opłaty administracyjnej, jakim jest zniechęcenie do przekazywania fałszywych informacji, jednakże bez nadawania tej opłacie charakteru grzywny.

40 Pozostałe argumenty przedstawione przez ECHA nie podważają tego wniosku.

41 W szczególności nieistotny z punktu widzenia oceny konkretnej sytuacji skarżącej jest argument, że w pewnych wypadkach błędne zadeklarowanie przez przedsiębiorstwo jego rozmiaru może pozwolić mu na uchylenie się od uiszczenia opłaty w kwocie znacznie wyższej niż w rozpatrywanym przypadku.

42 Ponadto, co się tyczy argumentu podnoszonego przez ECHA w jej pismach oraz na rozprawie, w myśl którego agencja ta była w istocie zobowiązana do przerzucenia na przedsiębiorstwa całości kosztów przeprowadzonych kontroli, należy stwierdzić, iż nie może to uzasadniać nałożenia na skarżącą ewidentnie nieproporcjonalnej kwoty opłaty administracyjnej. Po pierwsze bowiem, kwota opłaty administracyjnej nałożona na skarżącą w niniejszej sprawie wynika z zastosowania szczególnej metody, która została wybrana przez ECHA w celu obliczenia rzeczonej opłaty. W szczególności ECHA postanowiła, że wyłącznie przedsiębiorstwa, które złożyły błędne oświadczenia, poniosą, w zależności od ich rzeczywistego rozmiaru, całość kosztów poniesionych w związku z kontrolą oświadczeń szerszego grona przedsiębiorstw. Nic nie pozwala jednak uznać, że w tym wypadku nie istniało rozwiązanie zapewniające poszanowanie zasady proporcjonalności w odniesieniu do skarżącej, które pozwoliłoby na realizację celów wyznaczonych w przepisach prawa. Po drugie, argument ECHA kłóci się z treścią prac przygotowawczych prowadzących do wydania decyzji MB/D/29/2010 (zob. pkt 35 powyżej), w ramach których wyjaśniono, że jeśli ECHA nie wykryje żadnego fałszewego oświadczenia, to sama pokryje „wszystkie koszty" poniesione przy kontroli. Co więcej, po trzecie, należy zaznaczyć, że art. 96 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że na przychody ECHA składają się nie tylko opłaty wnoszone przez przedsiębiorstwa, ale także dotacje Unii uwzględnione w ogólnym budżecie Unii (sekcja Komisji) oraz wszelkie dobrowolne wkłady państw członkowskich.

43 W świetle wszystkich tych okoliczności należy uwzględnić zarzut drugi podniesiony przez skarżącą, jako zarzut niezgodności z prawem decyzji MB/D/29/2010. W tej sytuacji należy stwierdzić, że decyzja MB/D/29/2010 jest bezskuteczna, a w konsekwencji uwzględnić żądania skarżącej i na tej podstawie stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji oraz zaskarżonej faktury, bez potrzeby wypowiadania się w przedmiocie pozostałych zarzutów skargi.

**W przedmiocie kosztów**

44 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sadem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ ECHA przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącej obciążyć ją kosztami postępowania.

45 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Wobec tego Komisja, która interweniowała po stronie ECHA, winna ponieść swe własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

**1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) SME(2012) 1445 z dnia 21 lutego 2012 r. oraz faktury nr 10030371 wystawionej przez ECHA w dniu 21 lutego 2012 r.**

**2) ECHA zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Spraylat GmbH.**

**3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 października 2014 r.

Podpisy